

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 164/2021-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Cob 77/2020-185 z 19. novembra 2020 a uzneseniu Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 3 Cb 25/2019-195 z 27. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podanie sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa podaním doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 1. apríla 2021 domáha „*preverenia postupu a následných krokov*“ všeobecných súdov a ich rozhodnutí označených v záhlaví tohto uznesenia.
2. Z podania sťažovateľa, ako aj príloh k nemu priložených vyplýva, že Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby sťažovateľa, ktorou sa na žalovanom domáhal zaplataenia sumy 17 216,60 eur s príslušenstvom.
3. Krajský súd v rámci rozhodnutia najskôr zhrnul, že medzi stranami sporu boli uzatvorené dve zmluvy o dielo, pričom v zmysle ich obsahu sa mal ich zmluvný vzťah riadiť zákonom č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Od oboch týchto zmlúv sťažovateľ odstúpil a na žalovanom sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Všeobecné súdy aplikovali na právny vzťah strán sporu príslušné ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to s ohľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Keďže zmluvné strany si v predmetných zmluvách nedohodli možnosť odstúpenia od zmlúv, jeho platnosť bola

posudzovaná podľa § 642 Občianskeho zákonníka. Nadväzne žalobu zamietli, pretože odstúpenie sťažovateľa od zmlúv vyhodnotili ako neplatné, a teda nemohlo dôjsť ani k ich zrušeniu. Krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti nároku na náhradu trov konania a s ohľadom na výsledok odvolacieho konania rozhodol i o nároku žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania.

4. O výške trov konania rozhodol vyšší súdny úradník napadnutým uznesením.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podaní popisuje skutkový stav veci, cituje relevantné body zo zmlúv o dielo uzatvorených so žalovaným, ako aj právne závery sústredené do odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov. Tieto považuje za nesprávne, pretože sú postavené na aplikácii Občianskeho zákonníka, hoci medzi zmluvnými stranami išlo podľa jeho názoru o absolútny záväzkový vzťah riadiaci sa Obchodným zákonníkom. Okrem toho namieta, že v konaní nebol vypočutý a sudy nevzali do úvahy jeho doklad o práceneschopnosti. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavný súd žiada o „preverenie postupu všeobecných súdov v jeho veci“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že na podanie sťažovateľa nazeral, aplikujúc zásadu neformálnosti [§ 39 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], a napriek jeho nedostatkom ho vyhodnotil ako návrh na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

7. Ako už bolo naznačené, sťažovateľova ústavná sťažnosť nemá všetky náležitosti podľa čl. 127 ústavy, podľa § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde. Zvlášť neobsahuje označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie by sa malo stať predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, a rovnako tak neobsahuje ani kvalifikovaný petit. Okrem toho sťažovateľ musí byť v celom konaní pred ústavným súdom povinne právne zastúpený advokátom (§ 34 zákona o ústavnom súde). Výnimku tvoria prípady uvedené v § 34 ods. 2 a § 35 zákona o ústavnom súde. Obligatórne zastúpenie navrhovateľa advokátom je nevyhnutnou procesnou podmienkou konania pred ústavným súdom (porovnaj komentár k § 56 zákona o ústavnom súde), pričom samotné plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom je všeobecnou náležitosťou (prílohou) návrhu na začatie konania pred ústavným súdom (§ 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

8. V prípade nedostatkov náležitostí návrhu prichádza do úvahy postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzvaním sťažovateľa na doplnenie odstrániteľných nedostatkov podania. Posudzovaný návrh však obsahuje aj neodstrániteľné nedostatky, ako je absencia zrozumiteľného a dostatočne konkrétneho odôvodnenia a vykonateľného petitu (presné vymedzenie toho, čo sťažovateľ žiada). Napriek tomu ústavný súd preferoval materiálny prieskum návrhu pred bezpodmienečným trvaním na všetkých zákonných náležitostiach a u sťažovateľa nezastúpeného právnym zástupcom nepristúpil k odmietnutiu podania len pre nesplnenie náležitostí

podľa zákona o ústavnom súde. Navyše, za určitých okolností môžu prevážiť hľadiská procesnej efektívnosti a rýchlosti konania a ústavný súd rozhodne o podanom návrhu aj bez odstraňovania jeho nedostatkov. Je tomu tak v prípade, keď ústavný súd dospeje k záveru, že ani prípadné doplnenie návrhu by za žiadnych okolností nebolo spôsobilé privodiť sťažovateľovi úspech pri jeho predbežnom prerokovaní. K takému záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní sťažovateľovej veci.

9. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd bez potreby detailnejšieho vysporiadavania sa vecou uvádza, že nosné dôvody podanej ústavnej sťažnosti (nevypočutie sťažovateľa a spochybňovanie právneho posúdenie veci) v zásade zodpovedajú dôvodom dovolania (mimoriadneho opravného prostriedku) podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), prípadne podľa § 421 ods. 1 CSP. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Takú možnosť sťažovateľ v danom prípade mal, avšak podľa zistení ústavného súdu ju (napriek tomu, že bol v konaní pred všeobecnými súdmi zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) nevyužil.

10. Keďže sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jeho prípadu neprichádzal do úvahy ani prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

11. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú.

12. Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti smerujúcej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktorým bolo rozhodnuté o výške trov konania. Toto uznesenie totiž mohlo byť preskúmané sudcom súdu prvej inštancie v zmysle § 239 ods. 1 CSP, a to na základe sťažnosti ako osobitného prostriedku procesnej obrany. O možnosti využitia tohto prostriedku nápravy bol sťažovateľ poučený, napriek tomu ho nepodal. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

13. Na týchto záveroch, ku ktorým ústavný súd spoľahlivo a bez pochybností dospel po podrobnom preskúmaní veci, nemôže nič zmeniť ani výzva sťažovateľovi na odstránenie nedostatkov a ani ich prípadné doplnenie, a preto o ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

14. Napriek záveru o neprípustnosti ústavnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu považuje ústavný súd za potrebné dodať (vychádzajúc z materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti), že námietky sťažovateľa sú neopodstatnené. Ako totiž vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, samotný sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca poukazoval v priebehu sporu v rámci svojej argumentácie na nevyhnutnosť aplikácie občianskoprávnej úpravy, a to vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Dôkazom toho je i fakt, že sťažovateľ použil ustanovení Občianskeho zákonníka na jeho prípad nenamietal v rámci podaného opravného prostriedku, ale túto námietku po prvýkrát formuluje až v ústavnej sťažnosti. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o tom, že všeobecné súdy rozhodli bez toho, aby ho ako žalobcu

vypočuli, tento postup bol súdmi riadne a vyčerpávajúco zdôvodnený (body 24 – 26 rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa a bod 30 rozsudku krajského súdu), pričom ústavný súd do týchto záverov nie je oprávnený vstupovať, keďže ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je mimoriadnou opravnou inštanciou a jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov, pričom o taký prípad vo veci sťažovateľa nešlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu